

zpravodaj KAN

č. 63

informační bulletin Klubu angažovaných nestraníků**leden 2001**e-mail: kan@ms.pragonet.cz, webové stránky: <http://www.kan.cz>

finanční příspěvky složenkou (typu A) na konto vedené u IPB, a.s., Praha 6,

číslo účtu: 71378/5100, název účtu adresáta:

Klub angažovaných nestraníků, konstatní symbol: 0558

textové příspěvky v T602 (.602) nebo Word (.doc) zasílejte na e-mail:

pavelh@imip.monet.cz, kan@ms.pragonet.cz**NEPRODEJNÉ****O B S A H**

usnesení ÚR KAN ze dne 16.12.2000

2.

usnesení ÚR KAN ze dne 13.12.2001

3.

Rezignace na členství (*E. Šimková, MK České Budějovice*)

4.

Situace v České televizi

- K dění okolo České televize (*J. Domlátil, 3.1.01*)

4.

- Krize v ČT (*S. Jasinková, 6.1.01*)

6.

- Odstraňme jednu z příčin (jen televizní?) krize! (*P. Los, 25.12.00*)

7.

- Stanovisko PB k situaci v ČT (*J. Votoček, P. Cibulka,*)

9.

- Trestní oznámení (*J. Šula, ČSNS, 28.12.00*)

11.

Politka: boj o mocenské výhody nebo spravování věcí veřejných (*P. Holba*)

12.

Politická veřejnost připomenula letošní

32. výročí sebeupálení Jana Palacha (*P. Cibulka, předseda PB*)

14.

Výzva jednoho hlasu (*D. Nosreti, 18.1.01*)

16.

Ze světa mimoparlamentních stran

- Milujeme svůj národ (*P. Boček, ČSNS*)

17.

- Pražská výzva ČSNS

19.

Setkání členů a příznivců Evropského hnutí v ČR (*P. Holba*)

21.

Budoucnost Evropy (*Jean-Guy Giraud*)

23.

Největší omyl dějin (<i>výpisky z knihy S. Reiniše</i>)	24.
Dějiny, národy a modely světa v našich myslích (<i>podle D. Třeštíka upravil P. Holba</i>)	27.

Usnesení ÚR KAN ze dne 16.12.2000

ÚSTŘEDNÍ RADA KLUBU ANGAŽOVANÝCH NESTRANÍKŮ

U S N E S E N Í

13. zasedání Ústřední rady KAN
ze dne 16.12.2000

Ústřední rada KAN

1. **vyzývá** vedení Pravého Bloku k diskusi o formách spolupráce PB a KAN
2. **stanovuje** termíny řádných jednání ÚR pro 1. pololetí roku 2001 na tato data: 13. ledna, 10. února, 10. března (+ RRK), 21. dubna, 19. května, 16. června
3. **vzala na vědomí**, že Evropským hnutím v ČR byla vydána publikace s názvem „Za svobodu a demokracii I. - Odpor proti komunistické moci,“
4. **vyzývá** členy KAN k publikační aktivitě na webových stránkách KAN, je třeba informovat o aktuálních událostech, občanských aktivitách a problémech svých obcí a regionů
5. **vzala na vědomí** zprávu Revizní a rozhodčí komise KAN o hospodaření za I., II. a III. čtvrtletí roku 2000, která jej shledala bez závad. Upozornila však na chybějící seznam členů, který nelze sestavit bez informací o platících členech, které musí sdělit jednotlivé Místní Kluby.
6. **ukládá** J. Domlátilovi, S. Jasinkové a M. Matějkovi vypracovat návrh Zásad archivování materiálů KAN a vytvoření seznamu archiválií
7. **pověřuje** Ing. Kocourka, aby převzal archivní materiály KAN od pana B. Zimmermanna
8. **vyzývá** členy KAN, aby vyrovnali své finanční závazky vyplývající z členství v KAN, a k zaplacení členských příspěvků pro rok 2001

Los, Holba

Prítomni: J. Bezděk, J. Domlátil, P. Holba, S. Jasinková, J. Kocourek, M.
Matějka, P. Los, A. Šimek
RRK: F. Cigánek, D. Kolaříková, M. Michálková
Host: A. Kotil

Termín nejbližšího řádného zasedání ÚR KAN:
13. ledna 2001 v restauraci Na staré faře, Praha 6 od 10.30 hod.

—

Usnesení ÚR KAN ze dne 13.1.2001

ÚSTŘEDNÍ RADA KLUBU ANGAŽOVANÝCH NESTRANÍKŮ

U S N E S E N Í

14. zasedání Ústřední rady KAN
ze dne 13.1.2001

Ústřední rada KAN

1. **vzala na vědomí** rezignaci Mgr. Evy Šimkové na členství v KAN a konstatuje, že dle platných stanov KAN a výsledků voleb do ÚR na posledním sněmu KAN (v listopadu 1999) stává se členem ÚR MUDr. Nora Jeřábková, zvolená na 2. místě jako náhradník ÚR. (1. náhradník zvolený na posledním sněmu KAN - pan Dominik Kastner - nezaplatil členské příspěvky a má proto pozastavené členství)
2. **vzala na vědomí** sdělení Ing. Aloise Fischera o ukončení činnosti Místního klubu KAN 28. října v Českých Budějovicích
3. **dospěla**, po diskusi o situaci kolem ČT, **k závěru**, že ke zdokonalení (prohloubení) svobody slova by bylo užitečné, kdyby mimoparlamentní politické subjekty registrované státem měly zákonem garantovanou možnost prezentovat své názory ve veřejnoprávním rozhlase a televizi
4. **podporuje** petici Pravého Bloku "Ke svobodě slova - jedině přes svobodné volby"

Los, Holba

—

Přítomni: J. Bezděk, J. Domlátil, P. Holba, S. Jasinková, J. Kocourek, M. Matějka, P. Los, A. Šimek

Termín nejbližšího řádného zasedání ÚR KAN:
10. února 2001 v restauraci Na staré faře, Praha 6 od 10.30 hod.

Rezignace na členství v KAN

E. Šimková a MK České Budějovice

Milý Pavle,

zasílám Tobě a celé Ústřední radě KAN moc pozdravů, přeji Vám hodně pracovních a osobních úspěchů a oznamuji Tobě a celé ÚR, že svoji činnost v KAN končím k 31.12.2000.

Eva Šimková

Ústřední radě KAN

Po zevrubném zhodnocení stavu a následující zralé úvaze jsme se rozhodli ukončit svoji nečinnost. Využíváme tak možnosti dané nám platnými stanovami klubu a zdvořile žádáme, abychom my, Klub 28. října (jmenovitě Černá, Fischerovi, Papoušek a Staněk) nebyli po 31.12.2000 považováni za členy Klubu angažovaných nestraníků.

Nedokážeme ale smazat léta v klubu s geniálním názvem a zůstáváme jeho příznivci, fandy a obdivovateli, ať se vám to líbí nebo ne.

Z pověření shora jmenovaných

Fischer v.r.

Č. Budějovice 29.12. 2000

K dění okolo České televize:

Jiří Domlátil, 3.1.2001

Za sebe chci jen dodat, že dosavadní výkony publicistiky ČT mne vůbec nenadchly. Naopak, čím dál víc mne přesvědčovaly o vědomé či „bezvědomé“, manipulaci s míněním diváků.

Místo objektivního informování o zásadních aktuálních problémech a místo odhalování jejich skutečných příčin publicisté ČT mlátili do omrzení např. (od počátku prázdnou) bamberskou slámu a popularizovali politiky populární napadáním protivníků, ochotné předvádět se v kterékoliv televizi a „přiblížit se voličům z lidu, nějakou vulgaritou, třeba i v soutěži o to, kdo dál dozvrací. Platící divák málokdy spatřil moudrého vzdělance v diskusním nebo ve zpravodajském pořadu. Začal jsem věřit zvěstem o úplatcích řídicím pracovníkům televize.

Velkobankéřské mafie mezitím kradly a kradou po desítkách miliard a upevňují politický vliv mj. k zajištění naprosté nedotknutelnosti. V České televizi jsem postrádal investigativní zpravodajství kupříkladu o manažerech IPB, kteří rozkradli Investiční a poštovní banku a za („navždy vypůjčené,“) peníze si banku koupili. Pro zakrytí svých machinací si jako zastírací štít zaplatili nesolidní bankovní společnost Nomura, jež formálně vystupovala jako vlastník, aby jejím jménem např. zašmelili i naše národní zlato - Prazdroj Plzeň. Pozornost televize a pranýřování si už dlouho zaslouží podnikatelské způsoby a aktivity doktora Ivana Langera, jimiž tento popularizovaný poslanec na Moravě hromadí majetek pod jménem své matky. Českou televizi též dosud nezajímala pravda o takzvané privatizaci treboňských lázní. Odborné problémy (rozvoj energetiky) redaktoři předkládali veřejnosti jakoby bez porady s expertem, když mnohonásobně větší váhu přikládali povrchním náladám a názorům zjevných laiků.

Personální změny v ČT mohly vyvolat naději na pozitivní změnu, na změnu k větší solidnosti a odbornosti. **Ale změny, ke kterým má být použit pan Jiří Hodač a které se postupně rýsují i nestrannému televiznímu divákovi, mají být zřejmě změnami k ještě horšímu, k vytouženému ovládnutí národní televize nejlivnější partajní mafii, aby ta nás vodila za nos na věčné časy.** Je přirozené, že se ke vzpouře za svobodné zpravodajství aktivně připojili i špatní redaktoři podílející se na úpadku televizní kultury. Nepřekvapuje, že na sledované akci televizních pracovníků se přizívuje právě Unie svobody. Tím se její vedení dále diagnostikuje.

Hlavní význam a přínos riskantního odporu televizních zaměstnanců vidím v příkladu jiným kolektivům i občanům vůbec, že drží-li spolu lidé, mohou účinně čelit a třeba porazit svinstvo nastolené formálně demokratickými a zákonnými prostředky. Domnívám se podobně jako (před několika lety) Ústavní soud ČR, že slušnost a morálka stojí nad zákonem, byť ústavním. Protestující televizní pracovníci se opírají o Listinu základních práv a svobod. Jejich akce a pravděpodobný úspěch může být příkladným nástrojem nápravy pro nás ovládané a podvedené, protože česká společnost dospěla podle mého názoru do stavu, odkud je asi volná jen cesta občanské neposlušnosti. Na zemi mne však drží zkušenost, že stejné chyby se zase budou opakovat a stejní lidé včas přestoupí a vyšplhají se do „svých“, pozic.

Krise v České televizi

Simona Jasinková, 6.1.2001

Krise v České televizi je, bezesporu, krizí svobody slova. Je to ale také zrcadlo nastavené české společnosti. Nepochybuji o tom, že zprávy odvysílané Českou televizí v uplynulých letech nebyly vždy zcela objektivní a o některých událostech nebylo referováno vůbec. Nicméně i tak ti, kteří cítili potřebu profesionálních informací sledovali zpravodajství a publicistiku převážně České televize.

Odvolání generálního ředitele těsně před vánočními svátky snad nikoho nemůže nechat na pochybách o vhodnosti načasování takového podstatného kroku. Překotná volba ředitele nového v okamžiku, kdy od vyhlášení konkursu uběhlo sotva několik hodin, byla vskutku udivující. Události následujících dní rozdělily společnost, zaskočenou vyhocenou situací, na dva tábory. Sympatizanty se "vzbouřenci" a "ochránce" zákona. Osobně ve výroku pana prezidenta nevidím nic, co by člověka zákonů dbalého mělo urážet. Nestrannost a nestrannost je ve své podstatě samostatnou filosofií. Filosofií, kterou členové ODS neuznávají, ale jejíž smysl se začíná naplňovat a zdá se, že je nejen více chápán ale i více obecně přijímán.

Vývoj však mohl jít jiným směrem. Volba generálního ředitele proběhla legitimně, pan Hodač se mohl ujmout svého úřadu, redaktoři by začali být plíživě obměňováni a koncesionář by sotva postřehl, že si připláci na autorizované vysílání ODS. Postoj vzbouřenců se stal protestem proti nemorálnímu jednání našich čelních představitelů, stal se jedinou možností, jak

veřejnost informovat o snaze zpolitizovat veřejnoprávní instituci. Ač jsem v minulém režimu prožila jen šestnáct let svého života, velmi dobře si pamatuji každodenní vztek z toho, co bylo presentováno jako zprávy. A tento vztek mně popadá pokaždé když vidím dnešní zpravodajství vyprodukované novým vedením Čt. Lživé, zmanipulované a zcela jednostranné informace, které nahlíží na diváka jako na idiotského prostáčka. Shlédla jsem přímý přenos jednání Poslanecké sněmovny v pátek 5. ledna 2001 a jen jsem nevěřičně pozorovala, co námi zvolení zákonodárci dokáží vypustit ze svých úst omámeni skutečností, že jejich názory jdou éterem v reálném čase.

Dojde-li k odvolání generálního ředitele, k odvolání Rady Čt a k urychlenému přijetí zákona o České televizi, pak to bude tak trochu Pyrrhovo vítězství. Obětí bude právě vzniklý zákon, který úměrně rychlosti s jakou byl přijat bude také nedotažený a plný mezer.

Lidé, kteří se zúčastnili demonstrace na Václavském náměstí a ti, kteří se scházejí před budovou České televize přišli podpořit své právo na profesionální a objektivní informace, které jsou většině z nás odpírány.

Rada Čt nyní rozhodne o tom, jak dlouhý bude pobyt "vzbouřenců" v nelidských podmínkách a jak dlouho mne bude urážet totální cenzura nového vedení. I kdyby Poslanecká sněmovna schválila zákon v nejkratší možné době, stejně tak rychle by jej projednal Senát a podepsal pan prezident, pak za předpokladu, že pan Hodač nebude odvolán a sám neodstoupí, agónie Čt může trvat dostatečně dlouhou dobu na to, aby denně rychle rostoucí finanční ztráty vrhly Českou televizi zpátky o mnoho let a zmrazily tak většinu jejích projektů.

Přiznávám, že se na zpravodajství Čt vyprodukované týmem nového ředitele nemohu dívat. Natolik své emoce neovládám. Kdykoli se mi podaří zachytit část vysílání "vzbouřenců", vpreparované do normálního vysílání, mám radost jako malé dítě. Bohužel toto nadšení obvykle nemá dlouhého trvání, cenzura zasáhne vždy a neomylně včas.

Řešení naplňující rčení "aby se vlk nažral a koza zůstala celá", tedy aby zákonu bylo učiněno zadost a svoboda slova nebyla pošlapána, nezná asi přesně nikdo. Budeme-li poslouchat přednášku samozvaných spasitelů českého národa z řad naklonovaných předsedů nejsilnější pravicové politické strany o privatizaci Čt, uvědomme si především důležitost druhého kanálu České televize, protože pořady, které sledují diváci na Čt2 jsou specifické s minimální sledovaností, ale pro určité skupiny velmi podstatné. A právě vysílání pro menšiny, ať jde o dokumentární pořady, náboženské či informující o nových lékařských postupech, je cílem veřejnoprávní televize.

Nezbývá než doufat v rychlé a co nejméně bolestivé řešení a z celé situace si

odnést aspoň vzpomínku na postoje politických stran, jednotlivých poslanců, senátorů, ale také postoje redaktorů České televize, Českého rozhlasu a novinářů našich deníků.

Odstraňme jednu z příčin (jen televizní?) krize!

RNDr. Petr Los, CSc, 25. prosince 2000

Podtržené části textu redakce vypustila

Neříkám, že kampaň rozpoutaná klem České televize otrávila mnoha lidem nejkrásnější svátky v roce, na to jsme snad už dost, zásluhou podobných operetních aférek, otrlí. Přece jenom však nějakou tu kapku pelyňku do vánočních číší nakapala, zvláště když tzv. krizový štáb dosti nebezpečně připomíná někdejší akční výbory Národní fronty.

Všechno zlé je však k něčemu dobré a jako nevyléčitelný optimista se odvážím tvrdit, že i současné vánoční drama může mít racionální dopad a pozitivní výsledek. Pokusím se jej nabídnout nevyznačům a odpůrcům blbě nálady, kterých je snad ještě dost.

Snad nás napadne, že působení medií v našem světě i ve chvílích nekrizových, není to pravé ořechové a zkusme si stanovit vizi, jak by mohlo být lepší.

Kdo sleduje obraz politické scény nabízený jednomu každému z nás tiskem, rozhlasem a televizí, bude snad se mnou souhlasit, že málokterý politik, a vlastně žádný politik, nemá příležitost vystoupit v televizi či rozhlase se zásadním projevem, který by nebyl moderován - tedy řízen, krocen, ovládán, jak praví latinsko-český slovník - příslušným redaktorem či redaktorkou. Pamatuje někdo z nás, že by kterýkoliv ústavní činitel vystoupil na obrazovce s vyjádřením k jakémukoliv politickému problému, aniž by jeho slova nevybíral mládenec či dívka, s titulem X Y, televize Z? Že taková úprava může někdy zcela překroutit smysl vysloveného, je nabíledni. Výjimku z toho nepříliš povzbudivého obrazu tvoří novoroční projev prezidenta republiky a snad jen tzv. Rudolfinský projev téhož.

Jinými slovy, není v této zemi politika, který by nebyl vydán na milost a nemilost mladým mužům či ženám, kteří mají možnost na základě svého rozhodnutí skákat mu do řeči, z jeho vyjádření dle libosti vybrat tu či onu větu, její část, několik slovíček, málokdy víc. Bývá zvykem, že kolem takto vybraných slůvek se následně rozpoutá klán podobné tomu, jaké popisuje pan Olbracht, když píše o dění v synagogách na Podkarpatské Rusi. To pak přispívá

k přikrmování fenoménu, pro který se vžil pojem blbá nálada.

V takové situaci není divu, že nesmírně záleží na tom, jaké zaměření, někdy ale také náladu, tito vpravdě mocní moderátoři - upravovatelé, krotitelé - v daném okamžiku mají, či komu se chtějí zavděčit, či chleba jedí, či píseň zpívají. Pak je samozřejmě důležité a rozhodující obsazení medií, neboť nikoliv politikové, ale lidé v nich to jsou, kdo formují názory občanů a nepřímo tak ovlivňují veškeré dění v zemi.

Dovolím si nabídnout model poněkud jiný. Máme-li tzv. veřejnoprávní, tedy svým způsobem státní, z peněz daňových poplatníků financovanou televizi, nechť tato instituce má zákonem, předpisem či gentlemanskou dohodou upravenou povinnost: kdykoliv je toho zapotřebí dát slovo ústavnímu činiteli a toto slovo v necenzurované podobě předat občanům. Ponechat těmto ústavním činitelům odpovědnost sami za samých za sebe, tj., nezbavovat je rizika, že budou-li tlachat a mlátit prázdnou slámu, národ to nepozná. Národ to pozná, zapamatuje si to a zařídí se podle toho v nejbližších volbách, stejně jako pozná, kdy politik mluví k věci, v zájmu národa, v zájmu současných i budoucích obyvatel této země. Čeští lidé nejsou primitivové, jsou vzdělaní a nepotřebují moderátory. Občané mají právo slyšet zástupce, které si právoplatně zvolili bez prostřednictví kohokoliv.

Přiznám se, že jako člen neparlamentního politického seskupení, bych velmi uvítal, kdyby i představitelé neparlamentních, leč státem registrovaných subjektů, měli občas příležitost vystoupit ve státních sdělovacích prostředcích. Věřím, že plastičnost politické scény by to prospělo a demokracii v zemi by nebylo na škodu. Podtrhuji ovšem, že na tom netrvám, pouze to navrhuji ke zvážení.

Předkládám tuto vizi veřejnosti v naději, že trapné scény s mašličkami a štafáží vážených, méně vážených a zcela nevážených osob za televizními hlasateli, se mohou také obrátit k dobrému.

Podaří-li se vytvořit takový model - a nevidím důvod, proč by tomu tak nemohlo být - pak bude o něco méně záležet na tom, bude-li ředitelem ten nebo onen, důležité je, aby, krom jiných špatných vlastností, neměl sklon ke zlodějství. Ale to se snad dá uhlídat. Pelyněk nakapaný do našich vánočních pohárů by se tak stal lékem.

Stanovisko politické strany PB k situaci v ČT

J. Votoček, P. Cibulka

Ačkoliv politická strana Pravý Blok ani zdaleka nepovažovala vysílání zpravodajství ČT za plně vyvážené, natož pak dávající prostor názorům celého širokého politického spektra, naopak, aktivně se účastníci mediální bariery vůči mimoparlamentním stranám, bez ohledu k výhradám vůči osobě odvolaného gen. ředitele Chmelíčka, staví se v současném sporu Pravý Blok plně na stranu revoltujících redaktorů a iniciativy Česká televize - věc veřejná.

Ze situace, kdy generální ředitel navrhl odvolání vedoucího televizního studia v Brně Z. Drahoše pro velmi vážné podezření z hospodářských deliktů a místo toho byl obratem radou ČT sám odvolán, po zcela formálním a evidentně zmanipulovaném konkursu trvajícím méně než 24 hodin, nově jmenovaný ředitel uvažuje o tom, že zmíněného vedoucího brněnské redakce učiní mužem č. 2 v ČT, vane mráz jako z Kremle. Princip objektivního a více zdrojového informování je velice vážně ohrožen a tím i svoboda slova a nakonec i demokracie v této zemi.

K licoměrným tvrzením místopředsedy ODS Ivana Langra, neúspěšného kandidáta ODS do Senátu Petra Štěpánka a dalších členů Rady ČT, že generální ředitel Hodač byl jmenován v souladu se zákonem a že je třeba ctít zákony, je nutno podotknout, že

- Adolf Hitler se v roce 1933 dostal k moci v souladu s platnými zákony a na zaklade demokratické volby nedopustil aby se situace mohla v budoucnu vyvinout jinak. V krátké době zrušil zákony a rozehnal parlament.
- I Gottwaldova KSC se v únoru 1948 dostala k moci podle platných zákonů, obratem si je však změnili tak, že po dalších 40 let byly volby v této zemi jen fraškou.
- Za přílišného lpění na špatných zákonech bychom ještě dnes měli v ústavě vedoucí úlohu strany a jmenovali se Československa socialistická republika.
- Z vyššího principu mravního mají občané právo vzepřít se tyranům, stejně tak jako zákonům odporujícím principům demokracie.
- Právě ODS a ČSSD se jako výsledek své opoziční smlouvy snaží svou momentální převahou v Poslanecké sněmovně pomocí novel volebních zákonů potlačit práva politických menšin a všech svobodných občanů této země.

Pomocí finančních bariér (volebních kaucí), finančních trestů za drzost (tyto kauce se vrací jen úspěšným), 5% omezující hranice a poskytnutím práva kandidovat jen členům politických stran se právě strana panu Langra a Štěpánka snaží znovu zajistit si svou vedoucí úlohu ve státě na věčné časy a nikdy jinak.

Protože členů všech politických stran je odhadem dohromady jen 150-200 tisíc, znamená to vyřazení 99% občanů této země z možností rozhodovat o jejich osudech, tedy i o osudech svých.

Nejvíce se dodržování zákonů dovolávají představitelé ODS, tedy strany, pro kterou zákony této země (zákon o financování politických stran, zákony o účetnictví, stavební zákon aj.) byly dosud jen cárem papíru.

Politická strana Pravý Blok stojí na straně svobody a plně podporuje revoltující složky v České televizi. Nejde totiž jen o revoltu, či o žvanec, jak se nám snaží někteří podsouvat. Jde, o svobodu slova, o lidská práva, o demokracii, o svobodu či nesvobodu nás všech!

Trestní oznámení

Jan Šula, předseda ČSNS

Česká strana národně sociální podává jménem svým a jménem svých členů, kteří jsou současně koncesionáři České televize, trestní oznámení na jí dosud neznámého pachatele pro podezření ze spáchání trestných činů zpronevěry finančních prostředků poskytnutých koncesionáři České televize formou smluvního poplatku ve výši 75 Kč měsíčně.

Zaviněním dosud neznámého pachatele Česká televize neplní svůj smluvní závazek ke koncesionáři tím, že přerušila vysílání plánovaného programu na úhradě jehož pořízení a vysílání se koncesionáři svými penězi podílí. S ohledem na skutečnost, že dle českého denního tisku 80% z cca 2 milionů koncesionářů ČT, tedy cca 1 600 000 koncesionářů nedostává svou placenou službu od ČT, lze se důvodně domnívat, že poměrná část koncesionářských poplatků v pravděpodobné výši 4 miliony Kč denně je využívána Českou televizí k jiným účelům než koncesionářská smlouva předpokládá a zákon o České televizi provozovateli ČT ukládá.

Koncesionáři ČT jsou tak poškozováni ve svých právech zneužíváním prostředků svěřených České televizi k zajišťování služby dle koncesionářské smlouvy. Koncesionářům je tak způsobována škoda značného rozsahu.

V souladu s výše uvedeným žádáme městské státní zastupitelství v Praze, aby zahájilo šetření, zda a kdo se dopustil protiprávního jednání zakládajícího podezření ze spáchání trestného činu zpronevěry a aby se zabývalo dalšími trestněprávními aspekty jednání dosud neznámého pachatele, které mohou taktéž zakládat podezření ze spáchání trestných činů porušování cizích práv, porušování povinností při správě cizího majetku či cizích prostředků.

V neposlední řadě žádáme, aby se Městské státní zastupitelství zabývalo možnou trestnou činností spočívající v neodvysílání placených reklam v reklamním čase České televize.

V Praze dne 28.12.2000

JUDr. Jan Šula
předseda ČSNS

Politika: boj o mocenské výhody nebo spravování věcí veřejných

Pavel Holba, leden 2001

Slovo *politika* má původ ve starém Řecku. Je odvozena od slova "*polis*" = obec, společenství lidí žijících v jednom sídelním útvaru - městě. Od stejného slova je jsou odvozena slova "*policie*" = obecní (městská) stráž, a "*poliklinika*" = obecní (městská) klinika.

Politikou je podle Aristotela umné a dovedné spravování věcí obce - tedy správa věcí veřejných - společných všem rodinám žijícím v dané obci. Člověka pak Aristoteles chápal jako „*zoón politikón*„ – zvíře politické – tedy společenské, které žije v obci (lidském společenství) a komunikuje s ostatními členy obce o správě věcí veřejných. Člověka, který se otázkám veřejné správy vyhýbal, nazývali Athéňané „*idiotem*„ (řecky „*idio*„ = zvláštní, svérázný, latinsky „*idiota*„ = nevědomec, zvláště omezený člověk).

Aristoteles, který se svými žáky prostudoval desítky ústav, kterými se řídily jednotlivé řecké obce, rozlišil několik základních forem vlády: vládu jedince, vládu úzké skupiny a vládu všech. Všechny tyto varianty jsou možné a jsou slučitelné s dobrem obce pokud jedinec (*monarchie*), skupina šlechtných osobností (*aristokracie*) nebo celá obec (*polyteia*) sledují zájem obce a nikoliv zájem svůj. Bohužel, často sledují vládci svůj sobecký zájem : jedinec zavede *tyranii*, skupina vládců (*oligarchie*) považuje veřejné statky a obecní pokladnu za svou kořist, lid (*demokracie*) vyvolává davovou psychózu proti bohatým s cílem obohatit se z jejich majetku. Dva tisíce let po Aristotelovi (který mnil „*demokracií*„ vládu lůzy – pro kterou se dnešní političtí filosofové používají výraz *ochlokracie*) se stalo slovo demokracie označením pro jakýsi ideální systém vlády, který zaručuje každému občanovi stejnou (rovnou) příležitost být

zvolen do orgánů veřejné správy (pasivní volební právo) a také stejnou váhu jeho hlasu při hlasování o výběru osob do těchto orgánů (aktivní volební právo).

Na druhé straně používal Aristoteles slova "oiko-nomie" (*ekonomie*), odvozeného od slov "oikos" = obydlí, dům, statek a "nomos" = zákon, pravidlo, které znamenalo umění spravovat soukromý dům (a jeho hospodářství - včetně polností, chovu dobytka a dílen). Od slova "oikos" jsou odvozena slova "ekologie" = věda o prostředí, v němž máme dům (v němž bydlíme), a "ekumena" = pospolitost lidí, kteří mají dům (kteří žijí) na území dané kultury - civilizace nebo celého (známého) světa.

V době náboženských válek ve Francii v 16. století vystupovala vedle strany katolíků a strany protestantů ještě strana třetí, která se nazývala stranou politiků – „*les politiques*„. Tito „politikové„ odmítali ideologickou zaslepenost náboženských stran, která poškozovala zájmy Francie a jejího lidu, a prosazovali jejich smíření. Slovo politik mělo tedy v této době význam obdobný jako má dnes slovo **nestraník**.

Ottův slovník naučný z r.1906 tvrdí, že politikou se dříve rozuměla celá státní věda, dnes se jí rozumí praktické užití poznatků teoretických o státu a státním právu. Na rozdíl od státního práva, které poučuje o účelu státu, vede politika k uskutečnění účelu státu.

V *Malé československé encyklopedii z roku 1986* se říká, že politika je „oblast společenské činnosti, projevující se v účasti na státních záležitostech (stanovení norem, úkolů, obsahu činnosti státu), spjatá se vztahy mezi třídami, národy a jinými společenskými skupinami, mezi společnostmi a osobnostmi. ... Jejími jádrem je otázka dobytí, upevnění a využití státní moci. .. neboť bez udržení politické moci nemůže žádná třída řešit ani své hospodářské úkoly„.

Je vidět, že slovo politika bylo chápáno v různých dobách odlišně, a máme vlastní zkušenost, jak to vypadalo, když se prosadilo bolševické chápání politiky jako „dobyty, upevnění a využití státní moci„. Ve skutečnosti je bolševické chápání politiky zneužitím moci, která je svěřována lidem vybraným k „umnému a dovednému spravování věcí veřejných„.

Dokud si neuvědomíme, že politika musí být něčím jiným než tím, co nám to vykládali komunisti, zůstane naše veřejná správa tím, čím byla za socialismu – nástrojem buzerace občanů ze strany těch, kdo pro sebe „dobyli, upevnili a využili státní moc„. Musíme dát najevo, že si nepředstavujeme politiku jako politikaření, ohlupování voličů a intrikování mocných, ale že od politiky

požadujeme, aby správa našich věcí veřejných byla zajišťována v souladu s naším obecným (veřejným) zájmem. Kdo má zájem, aby policie byla bezmocná a soudy nefunkční. Kdo má zájem, aby se daly snadno tunelovat banky a jiné podniky. Kdo má zájem na tom, aby se nemohly dostat do parlamentu jiné politické strany než ty, které tam už jsou. To přece rozhodně není v zájmu většiny našich občanů, a ty, kdo svou samolibostí a bohorovností tento stav zavinili, nemůžeme považovat za své legitimní představitele. Jsou to jen výherci v politické hře, jejíž pravidla jsou nastavena tak, aby ten, kdo jednou vyhrál volby, vyhrál volby i příště.

Je naší občanskou povinností nenechat věci veřejné v rukou úzké skupiny politických klientel a učinit vše pro to, aby do parlamentu a zastupitelstev měly přístup i osoby, které nejsou ochotny zavazovat se k loajalitě vůči té či oné vnitrostranické klice. K tomu je však třeba široké občanské hnutí těch, kdo překonají nechuť zabývat se politikou. K této nechuti jsme totiž byli záměrně vychovávaní generacemi komunistických papalášů, kterým vyhovovalo, že o funkce, ve kterých mohli sami „využívat státní moci“, nemusí bojovat s jinými politickými subjekty.

Politická veřejnost připomenula letošní 32. výročí sebeupálení Jana Palacha

(P. Cibulka, předseda PB, 24.1.2001)

Pravý Blok ve spolupráci s Klubem angažovaných nestráníků, občanskou iniciativou Akce 99 a Necenzurovanými novinami uspořádal k tomuto výročí nikoli hodinovou či denní vzpomínku, ale dokonce celotýdenní akcí, konající se v týdnu od 15. do 19. ledna vždy od 16.00 hod. pod sochou sv. Václava na stejnojmenném náměstí v Praze.

O této významné, důstojné, celotýdenní akci, probíhající navzdory třeskutým mrazům ve zcela výjimečné atmosféře (existuje zvukový záznam), nepřinesla naše rádobý nezávislá media bohužel ani zmínku. Přitom účast na ni byla navzdory počasí velmi vysoká. Přihlíželo vždy několik stovek občanů, a o tom, že mnozí nevydrželi mráz a byli nahrazeni novými, svědčí, že bylo rozdáno nejméně 7200 letáku s programovými materiály Pravého Bloku, a bylo získáno mnoho podpisů pod petici za změnu Volebního zákona.

O tom, že se bude akce pod názvem: Vzpomínka na Jana Palacha, připomenutí si "Palachova týdne 1989", Za svobodu slova a svobodné volby konat, byly s dostatečným předstihem informovány všechny celoplošné

televizní a rozhlasové stanice, významné deníky a časopisy, samozřejmě též ČTK a mnohé další soukromé tiskoviny a rádia, celkem asi 250 míst. Přes tuto dostatečnou informovanost přinesly např. Lidové noviny, Česká televize, TV Nova, Český rozhlas, MF Dnes, Rádio Svobodná Evropa a jiná média pouze strohou kritickou informací, že se v našem státě nenašel nikdo, kdo by důstojně vzpomenukl výročí Jana Palacha. Pravý Blok si v této souvislosti dovoluje vyjmenovat alespoň některé osobnosti a organizace, označené našimi "nezávislými novináři" oním NIKDO.

Památku Jana Palacha si ve dnech 15.-19. 1. 2001 na Václavském náměstí v Praze uctili mimo jiné:

- . Petr Cibulka, vydavatel, předseda politické strany Pravý Blok
 - . Pavel Holba, předseda Klubu angažovaných nestraníků
 - . Pepa Nos, písničkář, skladatel, textař a filosof
 - . Jan Kryl (bratr Karla Kryla), básník a písničkář
 - . mistr Štěpán Rak, kytarový virtuos
 - . Jan Votoček, místopředseda Pravého Bloku (chirurg z týmu Prof. Pafka)
 - . František Červenka za Akci 99
 - . Roman Joch za Občanský institut
 - . otec Bohumil Siktavanc, katolický kněz, děkan ze Skutče
 - . Antonín Dušek ze Sdružení občanské sebeobrany
 - . Jaroslav Zelenka, místopředseda Pravého Bloku
 - . Čestmír Hofhanzl, ekolog, za Stranu konservativní smlouvy
 - . Michal Semín za Občanský institut
 - . Jaroslav Tuček za Akci 99
 - . Zdenek Bureš, manažer Pravého Bloku
 - . Dan Horyna, zpěvák skupina Vitacit
 - . Petr Bahník za společnost Lipového kříže
- a mnozí další ze všech krajů ČR.

Fakt, že naše sdělovací prostředky odmítají veřejnost informovat o čemkoli, co se bezprostředně netýká současných zkorumpovaných, zcela od reality odtržených parlamentních stran (mimořodem, dle platného Zákona o politických stranách by mnohé z nich měly být, vzhledem ke svému financování již dávno zrušeny), vede Pravý Blok k domněnce, že současní novináři jsou až příliš spjati s těmito stranami, a že nezávislost médií v ČR prakticky neexistuje. Naopak, dovolujeme si tvrdit, že novináři informují pouze na objednávku jim blízkých stran, a neexistuje-li tato objednávka, neinformují. Tyto praktiky svědčí o tom, že je potřeba nadále bojovat za svobodu slova, ve jménu Jana Palacha, Jana Zajíce a dalších hrdinů, proti současnému spiknutí národněfrontovních parlamentních stran, které si přisvojili tolik moci, že je

prakticky nelze ústavní cestou (současný volební zákon znemožňuje svobodnou politickou soutěž) z jejich neprávem nabytých pozic odstranit.

Pravý Blok proto připravuje další akce protestu proti současnému dvojvládí, jen se musí poradit, zda týdenní akce není na naše prorežimní novináře přece jen příliš krátká. A zda demokratická cesta, kterou doposud volil, a která se sice setkala se zájmem veřejnosti, nikoli však médií, je dostatečně účinná, nebo zda bude nucen vyhlásit permanentní stav občanské neposlušnosti. O tom všem se bude radit, a konečné zhodnocení akce na uctění památky Jana Palacha provede ve středu 24.1. 2001 od 18.00 hod. v Balbínově poetické hospůdce (Balbínova 6 Praha 2), za přítomnosti Petra Cibulky, Pepy Nose a dalších účastníků vydařené akce. Doufáme, že se najde nějaký statečný novinář, který bude o akcích strany, větší než některé strany čtyřkoalice, informovat.

Výzva jednoho hlasu

Darius Nosreti, Ostrava, 18. 1. 2001

<http://www.muweb.cz/www/ct-protest>

Lidé se shromáždili v ulicích, aby podpořili svobodu slova v České televizi, aby zmenšili manipulaci tímto médiem a jeho prostřednictvím, aby zamezili svévolné personální politice řízené politickými stranami, aby tyto principy podpořili v konkrétní podobě shodných požadavků krizového výboru, stávkového výboru, hnutí ČT - věc veřejná a televizních odborů.

Lidé se však shromáždili v ulicích také z jiných důvodů:

- Cítí, že politická arogance, politická manipulace s médii, bezpečnostním a právním systémem, významnými občanskými sdruženími, významnými podniky, bankovním sektorem a ekonomikou vůbec, s různými státními granty a příspěvky do různých oblastí života společnosti, jako i manipulace vlastními politickými stranami dávno přesáhla únosnou mez
- Cítí, že se svoboda lidského jedince opět smrškla na jeho soukromý život a na rozhodování jen o něm samém, a to jen ve stále kratší perspektivě, že jeho podíl na spolurozhodování o věcech společnosti se stává zanedbatelným
- Cítí, že bandy darebáků ovládly téměř beze zbytku tuto zemi, že s vědomím nebo přispěním mnoha politiků se odehrávají případy na pomezí organizovaného zločinu. Morální odpad však ovládl i ministerstva a některé radnice, mnohé katedry a fakulty vysokých škol i mnohé školy střední, mnohé výzkumné ústavy, mnohé nemocnice a i některé církevní instituce, mnohé významné podniky, úřady a další instituce, mnohá významná občanská sdružení. Také mnohé významné soukromo-podnikatelské aktivity

vzešly na půdě korupce a podvodu.

- Cítí, že zvláště mnoha médií je podrobuje manipulacím, nebo spíše informačnímu a propagandistickému terorismu plně srovnatelnému s praktikami minulého režimu
- Cítí, že ani Česká televize, jako jeden z posledních, relativně svobodných ostrovů svobodného slova, není bez vážných nedostatků, byť bylo její zpravodajství a řízení často o stupínek svobodnější než u jiných médií, cítí, že za demonstrující mládeží a čestnými řadovými pracovníky se tu ukrývá řada zdiskreditovaných kádrů a profesionálních manipulátorů, kteří už ví, jak bez úhony přežít i tuhle revoltu, nebo jak jí dokonce využít ve svůj prospěch
- Cítí, že oficiální, médií denně zviditelňovaná politická reprezentace, nestojí za zlámanou grešlí, že z jejích slov čišší zpupnost a pokrytectví, že nevidí a nechtějí vidět skutečné problémy občana a člověka, naší země a celé planety, cítí, že lež o morálním odpadu, který nám vládne, je hlásána, a pravda o autentických osobnostech, moudrých a hrdinných postavách všedního dne je zamlčována, nebo jsou tito lidé a jejich iniciativy rovnou diskreditovány
- Cítí, že splněním těch několika významných, ale dosahem omezených požadavků se zdaleka nenaplní důvody, pro něž vyšli do ulic, cítí, že zaměst je třeba na hradě, na zámku i na radnici.

Lidé si přejí, aby národ ze sebe vydal nové vůdce, novou spravedlnost a novou demokracii!

Lidé chtějí, aby ve volbách měly všechny strany a kandidáti rovnou šanci, stejný prostor v médiích, stejné peníze na propagaci. Peníze těch dnešních stran a kandidátů nejsou vždy čisté. Proč by je tedy měly tyto peníze zvýhodňovat?! Proč by měla existovat pětiprocentní hranice, když téměř žádná strana nad pět procent nesplnila ani procento ze svých slibů?

Lidé chtějí dotáhnout svou něžnou revoluci do konce! Nedivil bych se však, kdyby teď padla i nějaká něžná facka.

Budou nám předhazovat, že šíříme nepokoj, ale to ONI vyvolali tuto krizi a toto napětí, to ONI vehnali národ do ulic, svou nepoučitelností, hluchotou a zaslepeností! To ONI nesou odpovědnost a ONI se ze svých činů budou zpovídat.

Byli jsme příliš měkcí! Vytrvejme! A příliš nepočítejme s tím, že televizní vzbuřenci nás podpoří!

Ze světa mimoparlamentních stran

Milujeme svůj národ

podle Jaroslava Bočka v Pražském bulletinu ČSNS č.2, listopad 2000

Při zahajovacím zasedání Říšského sněmu v roce 1897 vystoupilo pět českých poslanců čerstvě zvolených za sociální demokracii s prohlášením, ve kterém se distancovali od českého státoprávního požadavku a označili jej za feudální veteš. To vyvolalo pobouření mezi českými vlasteneckými dělníky a vedlo k založení nové národní strany.

Kváča, Simonides a Klofáč na jaře roku 1897 založili Národní sociální stranu s ideologií odlišnou jak od konzervativní doktriny Staročechů, tak od liberální doktriny Mladočechů, a také od marxistické doktriny tehdejší sociální demokracie. Proti marxistickému požadavku zestátňování postavila Národní sociální strana požadavek družstevnictví, zdůraznila význam komunálního (obecního, městského) vlastnictví a nutnost spolupráce mezi třídami uvnitř národa. Na rozdíl od staročechů a mladočechů považovali národní sociálové za národ nejen českou hospodářskou a politickou elitu, ale opravdu všechny ve svém úhrnu. Politický program byl postaven na třech základních bodech (Demokracie - Národ - Solidarita):

1. Demokratismus jako nezbytný předpoklad existence moderního politického života
2. Obrana národních zájmů politických, kulturních, jazykových i hospodářských
3. Obrana sociálních zájmů hospodářsky slabých vrstev národa

Za věrnost těmto zásadám platili mnozí lety v rakouských kriminálech i životy v českých legiích, a pak znova lety i životy v kriminálech nacistických a komunistických. Ctíme dnes jména Františky Plamínkové a Milady Horákové, a jsme si vědomi, že jsou to jen dvě jména z předlouhého seznamu národních sociálů (socialistů), kteří zemřeli, protože milovali svůj národ a proto bojovali za právo svého národa na svobodu, spravedlnost a důstojný život.

Zdá se, že dnešní neoliberální strany se snaží omezit občanská práva jenom na právo bohatých nakládat svobodně (a někdy až svévolně) se svým (jakkoliv získaným) majetkem. Politická práva se snaží omezit na právo jít jednou za 4 roky k volbám.

A co děláme my (ČSNS) jako strana? Krčíme se v koutku a bojíme se říct: Milujeme svůj národ. Bojíme se, abychom nebyli, nedej Bože, ztotožňováni s těmi chlapci, kteří pochodují ulicemi a vykřikují: "Nic než národ". Heslo - nic než národ - je ovšem pitomost, a byla to pitomost již ve dvacátých letech, kdy toto heslo v souvislosti se zakládáním fašistických stran vzniklo, a dnes je to pitomost dvojnásobná. My (ČSNS) s tímto heslem nemáme nic společného. Dobře víme, že český národ v celých svých dějinách žil uprostřed jiných evropských národů, že od nich mnohé přijímal a mnohé jim dával, že s nimi spolupracoval v dobách dobrých i zlých. A že s nimi musí spolupracovat i v současnosti a budoucnosti, chce-li mezi nimi nadále žít. A spolupracovat (kooperovat) znamená: nepohrdat, nevyvyšovat se, ale ani se neponižovat. Mít svou důstojnost a být si vědom svých kvalit. Když člověk někoho miluje, neznamená to, že musí jiného nenávidět.

Nebojme se tedy říci: Milujeme svůj národ, chceme pro něj dobré a nikomu nepřejeme nic zlého. Jsme si vědomi svých povinností, ale chceme také důrazně dbát svých práv. S tímto heslem bychom měli vstupovat do politických zápasů, ne z chytráctví, proto, že se to stává zase aktuální, že už i Václav Klaus a Jan Ruml tu a tam utrousí něco o národních zájmech, ale z principu.

Neboť strany trvají tak dlouho, dokud trvají na principech, na kterých vznikly.

Pražská výzva ČSNS

všem členům strany a všem občanům ČR

(Dokument přijatý v březnu 1999 pražskou radou ČSNS a
odmítnutý vedením ČSNS bez jakéhokoliv zdůvodnění)

Ze zájmu jsem prostudoval text, který mnoho vypovídá o jakési základní ideologické orientaci mlčící většiny členů ČSNS. Při vší úctě k práci jeho autorů, jde o text značně nehotový a nevyvážený, takže do určité míry chápu, že "vedení ČSNS" jej jako dokument využitelný pro celonárodní diskusi odmítlo. Rozhodně však je vhodným podkladem pro diskusi vnitrostranickou, protože nedostatky textu (a některé jeho militantně laděné části, které jsem v předloženém výtahu utlumil či vypustil) přímo provokují k diskusím, které mohou být plodné i v celonárodním měřítku. V následujících řádcích uvádím stručný výtah z této více než třístránkové "Výzvy" s tím, že mé komentáře jsou odlišeny kurzívou -pH-.

ČSNS navazuje na své tradice s hesly:

PRÁVO - POŘÁDEK - PROSPERITA -

SVOBODA - SPRAVEDLNOST - SOLIDARITA

a obrací se ke všem občanům ...

Chceme usilovat, aby se ve společenském vědomí opět prosadily tradiční hodnoty české společnosti, a to:

- - úcta k práci (duševní i fyzické)
- - úcta k rodině
- - úcta k mateřství a dítěti
- - úcta k přírodě
- - morálka

(Z jakéhosi neznámého důvodu není zmiňována např. úcta k historickým tradicím, k humanistické a demokratické tradici, k lidské důstojnosti, ke kulturním památkám a vzdělanosti - a přitom autoři považovali za nutné rozlišit mezi úctou k rodině a úctou k mateřství a dítěti.)

Nabízíme "Dlouhodobý program české národní politiky", jímž je:

- postavit hráz pasivitě, malomyslnosti a nedůvěře ve vlastní síly
- postavit hráz politice permanentních čistek, která vyřazuje už 60 let z našeho národního života jedince, kteří se účastnily na dočasně odsouzeném pojetí veřejné správy, a prosazovat politiku národního usmíření
- postavit hráz výprodeji národního majetku a ničení přírodního a kulturního bohatství země
- postavit hráz dovozům za dumpingové ceny
- postavit hráz rostoucí nezaměstnanosti zejména mladých lidí
- postavit hráz dalšímu zadlužování státu
- postavit hráz obecné zločinnosti i korupci a zlodějině úředníků, stran i podniků

Považujeme za prioritní:

1. Zajistit pořádek a bezpečnost

otevřít diskusi o znovuzavedení trestu smrti

(nebezpečný populistický požadavek)

postavit kriminální organizace (mafie) mimo zákon

1. Zajistit skutečnou nezávislost soudnictví a výkonu práva

revidovat celou soustavu zákonů i bilaterálních smluv

1. Zajistit skutečné dodržování občanských a politických práv

- zrušení 5%-ní klausule ve volebních zákonech,
prosazení instituce referenda
4. Zajistit rozvoj školství, vědy, kultury a umění jako podmínky pro budoucí hospodářskou prosperitu
 obnovit společenskou prestiž učitelů, vědců, techniků, umělců
 5. Zajistit přiměřenou a všeobecnou zdravotní péči všem
 obnovit společenské postavení lékařů
 6. Stimulovat bytovou výstavbu a údržbu
 7. Komplexně řešit problém nezaměstnanosti
 8. Odmítnout českou verzi thatcherismu a teorií "neviditelné ruky trhu" a "trhu bez přívlastků", které vedou k nejasným majetkovým vztahům, nevymahatelnosti dluhů, k útlumu výroby a k podvodům
 podpořit malé a střední podnikání,
 omezit vliv finanční oligarchie
 zajistit, aby hospodaření státu bylo pod trvalou kontrolou, a celý systém veřejných rozpočtů byl občanům informačně přístupný
 9. Prosazovat ekologicky prozíravou ekonomiku
 chránit naše přírodní bohatství před bezohlednou exploatací
 10. Zdokonalit systém veřejné a státní správy
 vrátit prestiž úředníkům, policii a armádě
 zajistit funkční síť státních zpravodajských služeb
 11. Prosazovat v zahraniční politice dobré vztahy se všemi sousedy na zásadě rovného s rovným
 12. Navrátit životadárný význam pojmům čest, poctivost, právo a pořádek
 Kdo nepatříte
 k tunelářům, zlodějům, arogantním liberálům či mafiánům,
 pojd'te s námi !
 ZA SILNÝ ČESKÝ STÁT !
 ZA JEDNOTNOU EVROPU NÁRODNÍCH STÁTŮ !

Setkání členů a příznivců Evropského hnutí

(EH) v ČR (pH)

"Vážený pane, dovoluji mi, abych Vás pozvala na setkání příznivců Evropského hnutí v ČR k problematice integračního procesu. Ráda se s Vámi setkám 4.12.2000 od 14 hodin ve Frýdlantském salonku Senátu ČR. Těším se na setkání s Vámi. V úctě Zuzana Roithová."

Na setkání jsem přišel včas - nejprve jsem byl odbaven na senátním detektoru, vyplnil jsem listinu návštěvníků, přešel nádvoří, odložil kabát v samoobslužné šatně a vstoupil do salonku, kde byla připravena nádoba s čajem, skleničky, talířky s vánočním cukrovím a několik lahví punče. Paní senátorka Roithová se svou asistentkou Heřmánkovou nás pobídly k tomu, abychom se obsloužili a usadili se kolem stolu vybaveného mikrofony u každé židle. Když jsme se usadili, doktorka Roithová nás uvítala představila sebe, svou asistentku a pana Chába - ředitele EH ČR, a požádala nás ostatní, abychom se vzájemně představili.

Z představování vyplynulo, že se ke stolu (vedle tří pořadatelů) dostavili:

- Jan Sedlák za tělovýchovnou katolickou organizaci "OREL",
- zástupkyně (neuvedla jméno) Demokratického klubu, který se schází na pražské Právnické fakultě,
- pan Burianec za Spolek zemědělského muzea (vydavatel časopisu Brázda),
- paní Mrázová za Sdružení učitelů postižených za politické a náboženské názory,
- Jaroslav Nosál za totéž Sdružení (perzekuovaných učitelů)
- pan Škrábek, autor časopiseckých článků - sám za sebe
- Dr. Zora Dvořáková za Klub Milady Horákové
- Josef Lesák (bývalý předseda ČSNS) za Klub Milady Horákové
- profesorka Olivová za Společnost Eduarda Beneše
- Josef Protiva, předseda Společnosti bratří Čapků
- Jana Linhartová jako pozorovatel za Obec překladatelů
- Milan Nerad, místopředseda KPV
- paní Kavalírová za KPV
- pan Mayer za KPV za Muzeum III. odboje v Příbrami
- František Zahrádka za Muzeum III. odboje
- Holba za Klub angažovaných nestraníků

- Jakub Čermín za Český svaz bojovníků za svobodu
- Marie Heisová za agenturu GAIA

Účastníci setkání obdrželi následující české texty:

1. Charta základních práv EU - dvoustránková informace pro členy Výkonného výboru EH ČR: záměr a postup prací přípravy dokumentu, který byl projednáván letos v prosinci 2000 v Nice
2. Pracovní materiál z Výkonného výboru (VV) EH ČR (1 stránka k diskusi a připomínkám) obsahuje Usnesení VV EH ČR z 29.11.00, ve kterém je uveden Návrh priorit k diskusi a Hlavní témata pro bezprostřední budoucnost.
3. Návrhy Mezinárodního evropského hnutí na téma "Budoucnost Evropy" (16 stránek) od Jean-Guy Girauda.

V závěru jsem předal přihlášku KAN za kolektivního člena Evropského hnutí ČR od 1.1.2001 společně s kopií usnesení ÚR KAN, které s tímto členstvím souhlasí.

Budoucnost Evropy

stručný výtah z materiálu Jean-Guy Girauda

Je potřeba zahájit debatu k vyjasnění budoucnosti Evropy!

V roce 2002 bude Evropskému společenství a nepřímě i Evropské Unii 50 let. K tomuto výročí nastává čas přijmout **Ústavní pakt** - základní politický text, který vysvětlí a legitimizuje společné cíle a rozvoj v rámci EU. Tímto aktem bude vyjádřen přechod vnitroeuropejských vztahů od diplomacie k demokracii.

Je třeba reformovat systém **institucí EU** (třemi "vládnoucími" institucemi jsou Komise, Rada a Parlament) a přerozdělit pravomoci.

Role **komise** je navrhování a realizace rozhodnutí - tato role musí být posílena a vykonávána s velkou autoritou a účinností. Předseda (**prezident**) komise vybírá z členů komise (dnes 20 členů, v budoucnu po jednom členu za každou zemi) **užší kolegium** cca 12 členů - prezident a členové kolegia by měli být schvalováni Parlamentem na základě "politického programu" předloženého prezidentem komise.

K 1.1.1999 se uskutečnil přechod na jednotnou měnu (Euro), která má v roce 2002 nahradit (některé) národní měny. Správná funkce jednotné měny vyžaduje posílení role a větší pravomoci pro Evropskou centrální banku.

Středem každodenního zájmu obyvatel Evropy je zaměstnanost a sociální

solidarita. V rámci Unie bez vnitřních hranic je nezbytné rozvíjet spolupráci v justičních otázkách - speciálně při regulaci přistěhovalectví a v boji s mezinárodním zločinem.

"Evropské hnutí shledává, že by bylo krajně nezodpovědné přistoupit na rozsáhlejší rozšíření bez opatření nezbytných k tomu, aby byla zaručena efektivní a skutečně funkční politika bezpečnosti, spravedlnosti a svobody pohybu." Měla by být rozpracována a realizována myšlenka evropské federální policie, společných celních orgánů, veřejné prokuratury atp.

Než jsem dopsal informaci o podkladech pro reformu EU, proběhla konference v Nice a naše noviny jí věnují dost místa. Padlo i důležité rozhodnutí o počtech hlasů, kterými budou jednotlivé země (dnešní - číslování i příští - nečíslování členové EU) disponovat v Radě Evropy a o počtu křesel v Evropském parlamentu:

1. Německo	(s 82 mil.obyv.)	29 hlasů	99 křesel
2. Británie	(s 59 mil.obyv.)	29 hlasů	87 křesel
3. Francie	(s 59 mil.obyv.)	29 hlasů	87 křesel
4. Itálie	(s 58 mil.obyv.)	29 hlasů	87 křesel
5. Španělsko	(s 39 mil.obyv.)	27 hlasů	64 křesel
Polsko	(s 39 mil.obyv.)	27 hlasů	52 křesel
6. Nizozemsko	(s 16 mil.obyv.)	13 hlasů	31 křesel
Rumunsko	(s 22 mil.obyv.)	13 hlasů	
7. Řecko	(s 11 mil.obyv.)	12 hlasů	25 křesel
8. Belgie	(s 10 mil.obyv.)	12 hlasů	25 křesel
9. Portugalsko	(s 10 mil.obyv.)	12 hlasů	25 křesel
Česko	(s 10 mil.obyv.)	12 hlasů	20 křesel
Maďarsko	(s 10 mil.obyv.)	12 hlasů	20 křesel
10. Švédsko	(s 9 mil.obyv.)	10 hlasů	22 křesel
11. Rakousko	(s 8 mil.obyv.)	10 hlasů	21 křesel
Bulharsko	(s 8 mil.obyv.)	10 hlasů	
12. Dánsko	(s 5 mil.obyv.)	7 hlasů	16 křesel
13. Finsko	(s 5 mil.obyv.)	7 hlasů	16 křesel
14. Irsko	(s 4 mil.obyv.)	7 hlasů	15 křesel
Slovensko	(s 5 mil.obyv.)	7 hlasů	13 křesel

Litva	(s 4 mil.obyv.)	7 hlasů	
15. Lucembursko	(s mil.obyv.)	4 hlasy	6 křesel
Lotyšsko	(s 2 mil.obyv.)	4 hlasy	
Slovinsko	(s 2 mil.obyv.)	4 hlasy	
Estonsko	(s 1 mil.obyv.)	4 hlasy	
Kypr	(s 1 mil.obyv.)	4 hlasy	
Malta	(s 0,4 mil.obyv.)	3 hlasy	

Největší omyl dějin

dosud nevydaná kniha Stanislava Reiniše,

kteřá vychází z rozšířených a přepracovaných kapitol

knihy "Sázka na kulhavého koně" vydané nakladatelstvím Faun r.1999,

mně byla doručena e-mejlem.

Některé své výpisky z této knihy nabízím čtenářům Zpravodaje KAN

Pavel Holba

Opravdový komunismus realizuje dnes náboženská sekta Hutteritů (založená 1528, působila na Moravě jako Habáni), která tvrdí, že soukromé vlastnictví je proti přírodě a proti Boží vůli. Naši dnešní komunisté by však do hutteristických komun, které dnes žijí v kanadských provinciích Saskatchewan, Manitoba a Alberta, nevstoupili ani náhodou. O chudobný život nemají zájem, zajímá je především to, aby se s pomocí komunistických dogmat dostali k nekontrolované moci, která jim zaručí všechny výhody bohatství.

Dogma je nejlepší způsob, jak manipulovat lidi. Marx a Engels slibovali, že až jejich dogma zvítězí, bude na světě ráj. Základ svého dogmatu nazvali dialektickým materialismem.

Dialektický materialismus založený prý na pochopení zákonů přírody sestavili tři amatéři: doktor filosofie (Marx), podnikatel (Engels) a doktor práv (Lenin). Pokusili se se vysvětlit veškeré přírodní a společenské dění co nejmenším počtem zákonitostí, které odvodili ze svého chápání přírodních věd (ač žádný z nich nebyl přírodovědcem). Podle toho tyto zákony vypadají - před rokem 1917 se těmito zákony žádný z přírodovědců nechtěl zabývat, protože je všichni považovali za nesmyslné a věděli, že se na vědecké poznání nedají aplikovat. Teprve tam, kde zvítězil bolševismus, museli se vědci tvářit, že bez

dialektického materialismu se ve vědě neobejdou.

Výchozí poučky dialektiky jsou všeobecná a triviální tvrzení, že *"všechno souvisí se vším"* a že *"všechno se vyvíjí a mění"*. Dále Marx a Engels ustanovili (inspirováni německým filosofem 19. století Hegelem) tři zákony dialektiky: 1. *zákon přeměny kvantity v kvalitu*, 2. *zákon vývoje jako boje protikladů* a 3. *zákon negace negace*. Z hlediska přírodovědného poznání ani jeden z těchto zákonů neplatí obecně a dokonce ani příklady, které zakladatelé marxismu pro jejich platnost uvádějí, neznamenaají jejich potvrzení. Proto Engels musí vysvětlovat, co negace v dialektice není a že *"musíme upravit negaci tak, aby druhá negace byla možná"*, takže *"každý druh věcí má svůj zvláštní způsob negace, aby z toho vzešel vývoj"*. Filosofie Marxe a Engelse se z dnešního pohledu jeví zcela zřetelně jako blábol založený na nadutosti a nevědomosti.

Je zajímavé, že Masaryk ve své *"Otázce sociální"* rozpoznal nedostatky a rizika marxismu velmi přesně. Prvním omylem marxismu je nevhodná aplikace dialektiky. *"Marx a Engels nepoznali"* říká TGM, že dialektika není pro popis materiálního - objektivního světa vhodná, protože protiklady neexistují ve věcech (objektech), ale spíše v lidských postojích. Druhým omylem marxismu, který Masaryk rozpoznal, je tvrzení, že společenské bytí (ekonomické podmínky - základna) určuje společenské vědomí (nadstavbu), z něhož Marx a Engels vyvozují, že individuální vědomí neexistuje, ale existuje jen vědomí třídní, a že lidské vědomí je určováno vlastně jen ekonomickými podmínkami.

Ve svém hodnocení marxismu Masaryk říká: *"Filosofická nepřesnost, marxistický diletantský eklekticismus nemůže dobře působit ani na rozum ani na srdce. Absolutistický dogmatismus úzkého a primitivního materialismu naplňuje své adepty tou intelektuální nadutostí, která odjakživa kazí ty, kteří se pokládají za jediné vyvolené... Materialism a mechanism marxistický je úzkoprsý a malicherný, je v něm něco negenerosního (nešlechtného). Marx je především a jen straníkem. Všeobecného citu solidárnosti nezná. Svou revoluční zlobou posiluje city nesociální až živí nenávist. ... Marxismus je příliš negativní. ... Marxism je fatalistický. Sází vše na jednu kartu..."*

V Komunistickém manifestu z roku 1848 Marx a Engels tvrdí, že *"jedině proletariát je opravdovou revoluční třídou"*, zatímco *"Ostatní třídy ...nejsou revoluční, ale konzervativní. Dokonce jsou reakční, protože se snaží otočit zpět kolo dějin."* Pojem proletariát vymezil Marx již v r.1844, kdy dospěl k tomu, že je potřeba vytvořit v Německu *"třidu s radikálními řetězy, třidu ..., která není třídou občanské společnosti, stavu, který je roztokem všech stavů, skupiny, která má univerzální charakter ..., která nemá žádné historické, ale jen lidské nároky, která ...(je) v totálním sporu s německým státem, a ..která ..úplně ztrácí jako člověk a proto může vyhrát jedine tím, že získá člověka. Tento roztok společnosti je vznikající proletariát."* Marx tedy říká, že proletariát musí teprve vzniknout. Takže proletariát byl odpočátku vyfantazírovaná fikce, které nadělil

Marx takové vlastnosti, jaké se hodily do jeho dogmatického schematu. A tak měl proletariát podle Marxe originální vidění světa a originální kulturu, oživoval a podporoval jeho (marxistickou) ideologii, a hlavně měl historické poslání osvobodit všechny ostatní třídy.

Teprve potom, co byl proletariát jako třída vymyšlen, pokoušeli se Marx a Engels takovou třídu, která by odpovídala jejich "teorii", najít a studovat. Východiskem byly pro Marxe každoročně anglickým parlamentem zveřejňované Zprávy továrních inspektorů (Reports of the Inspectors of Factories) o stavu dodržování anglických továrních zákonů (první z nich byl z r.1802, další z let 1819, 1825, 1831 a pak v rychlém sledu další). Na zveřejňování podobných zpráv se "proletářský stát" - Sovětský svaz - nezmohl ani za celých 70 let své existence.

Ještě než Marx dopsal svůj Kapitál muselo mu být zřejmé, že realita světa proletářů má s jeho vyfantazírovanou představou o proletariátu málo společného. Dělníci se například ve vztahu k vlastním dětem chovali spíše jako vykořisťovatelé (v r.1851 pracovalo v továrnách 30% dětí ve věku 10-15 let a jejich příjem podle zákona náležel jejich otcům, kteří utráceli za alkohol 25-35% veškerých rodinných příjmů, přičemž výdaje za alkohol rostly úměrně s počtem dětí). Rovněž se nepotvrzovalo další Marxovo "základní dogma" - teorie zbídačování dělnické třídy. V sedmdesátých letech 19. století se dokonce (navzdory marxistickým věštbám) objevila kategorie zámožných (a tedy nerevolučních) dělníků, na které Marx a Engels zle láteřili a nazvali je dělnickou aristokracií.

Další vývoj "kapitalismu" (zejména ve 20. století) ukázal, že dělníků zámožných je podstatně víc než dělníků zbídačelých. Jen mezi rokem 1925 a 1975 se životní úroveň v západní Evropě zdvojnásobila. Sociální demokracie, která původně vyšla z marxismu, je dnes politickým proudem, který se už dávno Marxovým učením neřídí. V padesátých letech 20. století se Socialistická internacionála plně distancovala od klasických revolučních tezí Marxe a Engelse.

Zásadní chybou Karla Marxe bylo, že se rozhodl předvídat dějiny na stopadesát let dopředu, ačkoliv některé jeho prognózy zpochybnil vývoj již po prvních deseti letech. Předvídal početní růst dělnické třídy a její zbídačování, úplný zánik střední třídy (maloburžoasie), pokles počtu a růst bohatství příslušníků velkoburžoasie. Namísto toho lze pozorovat výrazný pokles počtu dělníků a růst počtu těch, kdo se podílejí na vlastnictví akciových společností. Růst sektoru služeb a vzdělávání rozšiřuje počet příslušníků střední vrstvy - k někdejšími malým živnostníkům, farmářům a nepočetným lékařům přibývají dnes další lékaři, právníci, úředníci, správci, manažeři, inženýři, učitelé a další. Dnes se už nedá říci, že dělník může ztratit jen své okovy. Dnešní dělník může ztratit daleko víc: své dobře placené zaměstnání, úspory na svém bankovním

kontě, svůj dům a zahradu, auto, své akcie atp. Od r.1960 do 1980 klesl podíl dělníků v Anglii z 36% na 16%. Dnes je zřejmé, že Marxova revoluční třída proletářů potichu odešla do propadliště dějin - přesně tam, kde podle Marxových prognóz měly dnes být všechny třídy ostatní.

Dějiny, národy a modely světa v našich myslích

podle Dušana Třeštíka v LN 9/12/00 - pH-

Dějiny jsou vždy pro někoho, jejich význam je hermeneutický (výkladový), protože mají sloužit v aktuální rozpravě o národní kultuře a identitě, o cílech a nástrojích správy věcí veřejných.

Národní identita formovaná v 19. století musela fungovat jako náhražka "přirozeného" životního řádu "ancient regime" (bývalého režimu) před epochou revolucí. Tato identita sloužila lidem vytrženým z malých lokálních komunit a vržených do osamělosti uprostřed anonymních velkoměstských mas. Nahrazovala i sociálně nefunkční náboženskou víru a měla i funkci regulátoru životních norem ve vsích a okresech. Historikové museli svému národu vyrobit příběh ústící do současnosti chápané jako "naplnění" národních dějin.

Následky byly v Evropě tragické, neboť národní příběhy si vzájemně nejen konkurovaly, ale jeden druhý vylučovaly a urputně spolu bojovaly všemi zbraněmi, i evidentně falešnými. K překonání této krize se zrodila (koncem 19.století v Německu a ve Francii) vědecká historiografie - usilující o objektivitu a exaktnost v poznání historických faktů. Historici přijali jako základ svého myšlení primitivní evolucionismus - víru v "přirozený" a zákonitý všelidský vývoj směřující k pokroku. Víru, která nahrazovala křesťanskou víru ve spasení. Nacionální boje se tím neoslabilly a v roce 1914 všichni ti objektivní historikové vytáhli se svými národy do boje o vítězné vyústění svého národního příběhu.

První světová válka však nic nevyřešila, a Němci byli roztrpčeni tím, že vyústění jejich německého příběhu válka nenaplnila. Proto rozpoutali válku novou, ve které ve jménu své národní vyvolenosti spalovali v pecích celé vlaky Evropanů. Tady v plynových komorách a spalovacích pecích německých koncentráků začal konec starého evropského nacionalismu. Dozvuky jeho agonie k nám dodnes doléhají z některých oblastí - např. z Balkánu.

Dobytím Reichstagu v Berlíně (1945) však zvítězila stará marxistická víra v zákonitý pokrok, která se už dříve stala státním náboženstvím primitivní ruské říše. Pravoslavný marxismus ovládl půl Evropy a všude uzavřel tichou dohodu s místními nacionalismy, jednak proto, aby je kontroloval, hlavně však

proto, aby je cynicky využíval. Omezené národní identity sovětských satelitů byly celkem úspěšně založeny na účelovém převyprávění národních mytologií ve stylu Zdeňka Nejedlého.

S marxismem se upevnila zvláštní, původně německá metoda myšlení, při které se konstruuje vědecká skutečnost okolo přesně vymezených pojmů. Z takových pojmů se jako ze stavebních kamenů buduje obraz skutečnosti, se kterým se pak zachází tak, jako by byl skutečností samou. Pojmy samy se stávají téměř posvátnými a jsou pro lidi znakem a znamením vědeckosti. Nic takové nezná tradice anglická ani francouzská, které stanovují pojmy k jednorázovému použití, a raději než pojmových modelů světa používají metafor. Sovětský marxismus nadšeně přejal německou hru s pojmy a učinil z nich sakrální (posvátné) objekty Učení, opěvované v brožurkách ortodoxní marxistické scholastiky, která nahrazovala vědu.

Těchto slabomyslných scholastických her se sice po čase už nikdo nechtěl zúčastňovat, avšak úcta před posvátností pojmů zůstala. Stalo se jaksi přirozeným, že skutečnost je skládačka sestavená z pojmů, a povinností vědce zůstalo vyjadřovat se uznaných pojmech, o kterých se nepochybuje, nikoliv v mnohoznačných metaforách, ve kterých přece mluví jen nevědečtí esejisté. Díky určité bezmyšlenkové setrvačnosti jsou naše obrazy světa založeny na pojmech dožívajících strukturně systémových konstrukcí zděděných (nejen prostřednictvím marxismu) až z 19.století.
